

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๑

ออกสงครามสละชีวิต ๒ ครั้ง

หลวงตามะพุดตามส่วนแล้วหนักมาก ธาตุชั้นนี้ก็ไม้อำนวย เวลานี้ชั้นธัมมายุคมากแล้ว แต่ใจมันเข้มแข็งด้วยอำนาจแห่งความเมตตาเท่านั้น ถึงได้ตะเกียกตะกาย ถ้าลำพังธาตุชั้นนี้แล้วจะไปไม่รอด เมื่อวานนี้ทองคำก็ได้ตั้งกิเลสว่า จากนั้นถึงคำก็ไม่แน่นอน มันไม่ลดมีแต่เพิ่มเรื่อย งานคราวนี้เป็นคราวที่ใหญ่โตมาก เรียกว่างานของชาติเลยเถียวนะ

งานนี้ไม่มีกั๊กไม่มีเหล้า ไม่มีฝักมีฝ่าย เมืองไทยเราทั้งชาติรวมเป็นหัวใจดวงเดียวกันยกขึ้น ยกชาติบ้านเมืองของเราขึ้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น งานนี้เป็นงานของศาสนา เป็นงานของธรรม มีพระสงฆ์เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย รวมหัวใจเป็นอันเดียวกันแล้ว ยกชาติของเราให้ขึ้นอย่างรวดเร็ว เวลานี้กำลังตกอับมาก จึงต้องได้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย มิหนำซ้ำศาสนาต้องนำ ศาสนานี้ไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด ศาสนาไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เป็นแต่คุณล้วน ๆ นำประเทศไทยของเราให้ขึ้น ด้วยคุณธรรม ด้วยความสามัคคี ด้วยความรักชาติ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นความเสียสละทั้งนั้น เพื่อยกชาติไทยของเราขึ้นสง่างาม ด้วยเมตตาของพระพุทธเจ้าของเราเป็นผู้นำ

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ร่วมมือร่วมใจกัน อย่าคิดว่าเป็นของคณนั้น นี่เป็นของคณนี้ นั่นเป็นของคณนั้น นี่เป็นของคณนี้ ไม่ถูกกับความมุ่งหมายของศาสนา ที่รวมประสานกันเข้าไปให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ใช่ทำความแตกแยกต่อกันด้วยโครงการที่ช่วยชาติคราวนี้ไม่มีอย่างนั้น มีแต่ความรวมสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเท่านั้น ความแตกความแยกเหล่านั้นเป็นการทำลายชาติใช้ไม่ได้เลย อย่างนำมาใช้ในวงการนี้ วงการนี้เป็นวงการรวมหัวใจ รวมทรัพย์สมบัติเงินทอง เพื่อหนุนชาติไทยของเราให้กระเตื้องขึ้นมาอย่างรวดเร็วโดยถ่ายเดียวเท่านั้นไม่มีอย่างอื่น จึงไม่มีข้าศึกศัตรูต่อผู้ใด นอกจากเป็นคุณธรรมล้วน ๆ ที่จะยกชาติไทยของเราขึ้นจากหล่มลึก มีอย่างเดียวกันเท่านั้น

รวมหัวใจก็ดวงตามก็เข้ามาเป็นดวงเดียวกัน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นเจ้าของครอบหัวใจชาวพุทธเราในเมืองไทยนี้ เข้าเป็นใจดวงเดียวกัน แล้วต่างคนต่างหนุนชาติของตนขึ้นให้ได้สง่างาม อย่างน้อยให้ตั้งตัวได้ ถ้าคราวนี้ตั้งไม่ได้เรารู้สึกว่าจะไม่มีคราวไหนนะ พุดตรง ๆ อย่างนี้แหละ ถ้าคราวนี้ยังขึ้นไม่ได้แล้วก็เรียกว่าชะตาของเมืองไทยเราจะจมแน่ ๆ ฟังแต่ว่าจะจมแน่ ๆ นั้นเถอะ แน่แล้วยังไม่แล้วอีกยังแน่ ๆ อีกฟังซิ อย่างน้อยให้ทรงตัวได้ในคราวนี้ มากกว่านั้นขึ้นได้ จากกำลังใจของพี่

น้องชาวไทยทั้งหลาย รวมหัวใจกันเป็นอันเดียวแล้ว รวมทรัพย์สมบัติหนุนเข้าเมืองไทยของเรา นั่นจะเป็นเมืองที่สว่างาม มองเห็นทั่วโลกเมืองไทย

สมบัติเงินทองข้าวของของเราอยู่ในกระเป๋าไม่ได้มองเห็นทั่วโลกนะ จะมองเห็นเฉพาะเจ้าของ ๆ ที่เป็นเจ้าของเงินเท่านั้น ไม่มีใครมองเห็น นอกจากเจ้าของจะมองเห็นเงินในกระเป๋าเจ้าของเท่านั้น ส่วนเอาประดับชาติไทยของเราแล้วมองเห็นหมดเลย สว่างามมาก เป็นอย่างนั้นนะ เงินในกระเป๋า กับเงินในคลังหลวงต่างกัน เงินประดับกระเป๋านี้รู้เฉพาะเจ้าของเท่านั้น แต่เงินประดับชาติไทยนี้รู้ทั่วถึงกันไปหมด เมืองนอก เมืองนาเมืองไหนก็ตามมองมาเห็นหมด ว่าชาติไทยของเรานี้สว่างามมาก ด้วยความเสียสละของคนไทยทั้งชาตินั้นแหละความสว่างามอยู่ตรงนี้ เกิดขึ้นจากความเสียสละ

ต่างคนต่างเสียสละ มีมากมีน้อยเราอย่าไปสนใจกับใคร อย่าใคร อย่าอาย เรามีบาทหนึ่งเราให้ทาน ๕๐ สตางค์เพื่อชาติของเรา เป็นมหากุศลแก่เรา คนมีเงินเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ล้านก็ตาม ไม่ได้เสียสละแม้บาทเดียวก็ไม่เกิดประโยชน์แก่เขา นอกจากนั้นยังเป็นคนถ่วงชาติอีก เป็นคนกดคนถ่วงชาติ ถ่วงความเจริญของชาติบ้านเมือง ไม่ได้ความเสียสละเท่านั้นจึงเป็นเครื่องเชิดชูชาติไทยของเราให้ขึ้น

ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัวนี้เป็นสิ่งทำลายทั้งตัวเองและคนอื่น ไม่มีขึ้นดีเลย ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ แล้วให้ต่างคนต่างช่วยกันเสียสละ คราวนี้เป็นคราวที่เราจะออกสู่สงคราม สงครามอะไร สงครามความจน รบกับความจนที่เกิดอยู่ทั่วดินแดนในประเทศของเรานี้ ให้มันตกทะเลหลวง มีแต่ความแน่นหนามั่นคง มองเมืองไทยของเราแล้วเป็นเมืองสว่างาม มองมาจากที่ไหนเห็นหมด

หลวงตากี่สละเต็มเหนี่ยว เรียกว่าชีวิตของเรานี้สละสองครั้ง สละครั้งแรกสละขึ้นสงครามฟัดกับกิเลสบนเวที อยู่ในป่าในเขาลำเนาไพร มีแต่ฟัดกับกิเลสทำเดียวไม่มองเมฆมองหมอกมองอะไรทั้งนั้น มองแต่กับกิเลส จ้องกับกิเลส ต่อยกับกิเลสอยู่ เอาให้เต็มเหนี่ยว ฟังเสียพี่น้องทั้งหลายถ้ายังไม่เคยฟัง เปิดดอกแล้ว ปีนี้เป็นปีเปิดดอก ธรรมประเพณีเราเก็บไว้ได้ ๔๙ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่ ๒๔๙๓ ฟังซิ นี่ละธรรมประเพณีประเภทที่เผาศพกิเลส

เราขึ้นฟัดตั้งแต่ออกจากเรียนหนังสือไปก็ขึ้นเวทีเลย เข้าป่าเข้าเขาในถ้ำเงื้อมผา ฟัดกันตลอดเวลาไม่ได้มองหน้ามองหลัง เวทีสุดท้ายก็วัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร นี่เป็นเวทีสุดท้ายเป็นคืนสุดท้าย เดือน ๖ แรม ๑๔ ค่ำ เวลา ๕ ทุ่มเป้ง เป็นเวลาที่ดึกกิเลสลงเวที เผาศพกิเลสในเวลานั้น เป็นเวลาห้าทุ่ม ๒๔๙๓ แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖

พอเผาศพกิเลสเสร็จเรียบร้อยลงมา แล้วก็ออกมาด้วยความสง่างาม ด้วยความ
 อัจฉริยะชาญชัย นี่เรียกว่าข้าศึกของเราที่ได้สละชีวิตมานี้เป็นครั้งที่หนึ่งแล้วนะ นี่เรียก
 ว่าครั้งที่หนึ่ง พัดกับกิเลส ได้เผาศพกิเลส กว่าจะเผาศพกิเลสเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม ชัดกับ
 กิเลสไม่มีเวลาถึง ๙ ปีเต็ม ถึงได้เผาศพกิเลสลงมาด้วยความสง่างาม นี่เป็น
 สงครามที่หนักมากในชั้นเริ่มแรกชั้นหนึ่ง นี่เรียกว่าชั้นหนึ่งของเรา สงครามในตัวเอง
 ของเรา ระหว่างเรากับกิเลส

ที่นี้สงครามครั้งที่สองนี้เราจะรบกับความจนในประเทศไทยของเรา อันนี้หลวง
 ตาก็สละเลือดเนื้อทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความอิมพอกภายในใจแล้ว เราไม่เสาะแสวงหา
 ธรรมหาอะไรอีกแล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว นิพพานกับใจเป็นอันเดียวกัน
 แล้ว พระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตามตรัสรู้มรรคผลนิพพานฉันใดก็ฉันนั้น หาความสงสัย
 ไม่ได้แล้ว เราจึงลงจากเวทีมาที่นี้ก็มาเสียสละชีวิตเลือดเนื้อของตัวเองเพื่อชาติของเรา
 จึงได้ออกสนามรบ ว่าหลวงตาบ๊วเป็นผู้นำ

ประกาศออกมาอย่างอัจฉริยะชาญชัย อย่างไม่สะทกสะท้าน ประกาศออกมา
 เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายด้วยความอิมพอกทุกอย่าง ไม่มีความบกพร่องในการนำพี่
 น้องทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย สู้
 สงครามจนของเมืองไทยเรา นี่เป็นครั้งที่สองที่หลวงตาบ๊วได้สละ เวลานี้กำลังสละเพื่อ
 ชาติไทยของเรา สละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อชาติไทยของเรา

สละครั้งแรกสละฆ่ากิเลส ผ่านมาแล้ว สละครั้งที่สองนี้สละเพื่อรบกับความจน
 ของเมืองไทยของเรา เพื่อจะเอาชัยชนะมาสู่เมืองไทยของเรา จึงเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง
 ชีวิตจิตใจมอบไว้กับเมืองไทยเราทั้งนั้น ด้วยความเมตตาสงสารเต็มหัวใจ เพราะฉะนั้น
 การช่วยโลกในคราวนี้เราจึงช่วยโลกด้วยความอิมพอกมหาสำราญ ด้วยความอิมพอกของเรา
 เราไม่ได้ช่วยโลกด้วยความหิวโหยโรยแรงอะไรทั้งนั้น เราเห็นแต่ความบกพร่องของ
 เมืองไทยของเรา เราถึงได้หันหน้ามาช่วยเต็มกำลังความสามารถ

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจพระพุทธเจ้า และเห็นใจหลวงตาบ๊วซึ่งนำพี่
 น้องทั้งหลายเพื่อรบกับความยากจนนี้ให้สู่ความสมบูรณ์พูนผล แล้วต่างคนต่างเสียสละ
 ทุกคน ๆ เมืองไทยของเราจะได้สง่างามขึ้นอย่างรวดเร็ว คราวนี้เป็นคราวประวัติศาสตร์
 ก็ว่าได้ ถ้าคราวนี้ขึ้นไม่ได้แล้วก็ไม่ทราบว่าจะขึ้นได้ มีแต่ความจะจมโดย
 ถ้วนเดียว ความจมกับความขึ้นได้เราจะเอาทางไหน ความขึ้นได้ความชนะ นี้เราเอาทาง
 นี้ให้ต่างคนต่างเสียสละ อย่าถอยหลังนะ

มีห้าบาทแบ่งสองบาทหรือสิบสลึง เสียสละลงไป นี่เรียกว่าเราสร้างมหาทาน
 ทานเพื่อชาติเราไม่เคยทาน ทานเพื่อคนนั้นคนนี้อะไร ๆ เราทานมา ต่างคนต่างทานมา

ด้วยกันแล้ว แต่ทານนี้เป็นทานมหากุศลอย่างยิ่ง ทานเพื่อชาติของเราเรายังไม่เคยได้ทำ ขอให้ต่างคนต่างสร้างมหากุศลขึ้นสู่เมืองไทยของเรา เราก็จะมีกุศลชุ่มเย็นมากที่สุด จนกระทั่งวันตายเราก็ตายด้วยความชุ่มเย็น ตายด้วยความสง่างามในเมืองไทยของเรา นี่เรียกว่าเราสร้างมหากุศล มหากุศลอันยิ่งใหญ่ ทำเมืองไทยของเราให้ร่มเย็นทั้งชาติเลย ให้พากันจำนะ นี่จะเป็นครั้งที่สองที่หลวงตาบัวออกสงคราม

สงครามนี้เป็นสงครามเพื่อชาติ เราช่วยเต็มเหนี่ยว สงครามเพื่อตัวเองได้ช่วยมาแล้วผ่านมาแล้ว ดังที่เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ สงครามครั้งนี้เป็นสงครามเพื่อชาติ บ้านเมือง หลวงตาบัวเอาชีวิตเข้าแลก ไม่มีอะไรเสียตายยิ่งกว่าประเทศไทยของเรา ประเทศไทยของเราเป็นสิ่งที่มีความค่ามาก จึงต้องได้เสียสละอย่างนี้ จึงต้องได้อุทิศสัพเพกายามทุกด้านทุกทาง ร่างกายไม่เอาไหนละเวลานี้ ไปไหนก็ไม่ได้เรื่องได้ราว แต่จิตใจมันเข้มแข็งด้วยความเมตตาสงสารโลกนั่นเอง จึงได้ตะเกียกตะกายช่วยเหลือตลอดมาอย่างนี้

เอาละพอจะเข้าใจกันแล้ว